

คำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๔๓๗/๒๕๔๗

พ.ร.บ. คຸ້ມครองแรงงานฯ มาตรา ๑๒๔ กำหนดให้พนักงานตรวจแรงงานต้องทำการสอบสวนและมีคำสั่ง ภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำร้อง หากมีกรณีจำเป็นไม่อาจมีคำสั่งในกำหนดเวลาได้ก็ให้ขอขยายระยะเวลาต่ออธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมาย จำเลยเป็นพนักงานตรวจแรงงานได้รับคำร้องของ ส. กับพวกเมื่อวันที่ ๕ ก.พ. ๒๕๔๔ แต่มีคำสั่ง เมื่อวันที่ ๑๙ ต.ค. ๒๕๔๔ ซึ่งเกินกว่า ๖๐ วันโดยไม่ได้ขอขยายระยะเวลาตามกฎหมายคำสั่งของจำเลยจึงไม่มีผลบังคับ

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๘๐๘/๒๕๔๗

พ.ร.บ. แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๘ และ พ.ร.บ.คຸ້ມครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ต่างมีวัตถุประสงค์ให้ความคุ้มครองแก่ลูกจ้างไม่ให้ถูกนายจ้างเลิกจ้างโดยไม่ได้กระทำความผิด เช่นเดียวกัน โดย พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ.๒๕๑๘ ให้ลูกจ้าง ที่ถูกเลิกจ้างมีสิทธินำคำร้องกล่าวหานายจ้างไปยื่นต่อคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์ตามมาตรา ๑๒๔ เพื่อให้คณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์พิจารณาวินิจฉัยและออกคำสั่งให้นายจ้างรับลูกจ้างกลับเข้าทำงาน หรือจ่ายค่าเสียหาย หรือปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่เห็นสมควรได้ในกรณีที่การเลิกจ้างเป็นการกระทำอันไม่เป็นธรรมตามมาตรา ๔๑ (๔) และมาตรา ๑๒๕ ส่วน พ.ร.บ.คຸ້ມครองแรงงาน พ.ศ.๒๕๔๑ ให้ลูกจ้างมีสิทธิยื่นคำร้องต่อพนักงานตรวจแรงงานเพื่อให้พนักงานตรวจแรงงานสอบสวนและมีคำสั่งให้นายจ้างจ่ายค่าชดเชยตามมาตรา ๑๒๓ และมาตรา ๑๒๔ ในกรณีที่การเลิกจ้างนั้นเป็นทั้งการกระทำอันไม่เป็นธรรมและการเลิกจ้างโดยลูกจ้างไม่ได้กระทำความผิด แม้ลูกจ้างจะมีสิทธิยื่นคำร้องดังกล่าวได้ ทั้งต่อคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์และพนักงานตรวจแรงงานก็ตาม แต่ลูกจ้างจะถือเอาประโยชน์จากคำสั่งของคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์ และคำสั่งของพนักงานตรวจแรงงาน ซึ่งมาจากเหตุแห่งการเลิกจ้างเดียวกันทั้งสองทางมิได้ เพราะจะเป็นการซ้ำซ้อน ไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกฎหมาย ลูกจ้างจะต้องเลือกรับเอาประโยชน์ตามคำสั่งดังกล่าวอย่างใดอย่างหนึ่งเพียงอย่างเดียว เมื่อลูกจ้างเลือกเข้าถือเอาประโยชน์ตามคำสั่งของพนักงานตรวจแรงงาน ดังนี้ ย่อมถือได้ว่าลูกจ้างสละสิทธิไม่ถือเอาประโยชน์ตามคำสั่งของคณะกรรมการ แรงงานสัมพันธ์แล้ว

คำพิพากษาฎีกาที่ ๘๗๓๘/๒๕๔๔

พนักงานตรวจแรงงานมีคำเตือนให้นายจ้างจัดวันหยุดพักผ่อนประจำปีให้ลูกจ้างโดยอาศัยอำนาจตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคຸ້ມครองแรงงาน ที่ออกตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๐๓ ข้อ ๗๗ ซึ่งคำเตือน ดังกล่าวไม่ขัดแย้งกับ พ.ร.บ. คຸ້ມครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงมีผลเป็นคำเตือนตามประกาศดังกล่าว ข้อ ๗๗ และใช้บังคับได้ต่อไปตาม พ.ร.บ. คຸ້ມครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๖๖ ทั้งคำเตือนดังกล่าวมิใช่คำสั่งหรือคำวินิจฉัยชี้ขาดของพนักงานตรวจแรงงานตาม พ.ร.บ. คຸ້ມครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ที่บัญญัติให้

นายจ้างต้องปฏิบัติตาม แต่มีผลเพียงเป็นการชี้แนะเพื่อระงับข้อพิพาทระหว่างนายจ้างและลูกจ้างเท่านั้น ถ้านายจ้างเห็นว่าไม่ถูกต้องจะไม่ปฏิบัติตามก็ได้โดยไม่เป็นความผิดตาม พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๔๖ และประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๐๓ ข้อ ๘ การที่พนักงานตรวจแรงงานมีค่าเดือนและลูกจ้างขอหยุดพักผ่อนประจำปีตามค่าเดือนของพนักงานตรวจแรงงาน ยังไม่เป็นการโต้แย้งสิทธิหรือหน้าที่ของนายจ้างตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๕๕ ประกอบด้วย พ.ร.บ. จัดตั้งศาลแรงงานและ วิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓๑ ทั้งนายจ้างมิได้ฟ้องพนักงานตรวจแรงงานหรืออธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานเป็นจำเลย นายจ้างจึงไม่มีอำนาจฟ้องขอให้เพิกถอนค่าเดือนของพนักงานตรวจแรงงานและขอให้สั่งว่าจำเลยไม่มีสิทธิหยุดพักผ่อนประจำปี

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๓๘๒/๒๕๕๔

พนักงานตรวจแรงงานมีคำสั่งให้จำเลยผู้เป็นนายจ้างจ่ายค่าจ้างค้างจ่าย เงินประกันค่าชดเชย และค่าจ้างที่ต่ำกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำแก่โจทก์ผู้เป็นลูกจ้างภายใน ๑๕ วันนับแต่วันที่ทราบคำสั่ง จำเลยทราบคำสั่งดังกล่าวแล้ว โจทก์และจำเลยไม่นำคดีไปสู่ศาลภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันทราบคำสั่ง คำสั่งของพนักงานตรวจแรงงานจึงถึงที่สุด จำเลยจึงมีหน้าที่ตามกฎหมายที่จะต้องจ่ายเงินตามคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานแก่โจทก์ เมื่อจำเลยไม่ชำระ โจทก์จึงฟ้องขอให้บังคับจำเลยปฏิบัติตามคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานได้แม้จะเกินระยะเวลา ๓๐ วัน นับแต่วันที่ทราบคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานเพราะมิใช่เป็นการฟ้องเพื่อเพิกถอนคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานตาม พ.ร.บ. คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๒๕ วรรคหนึ่ง แต่เป็นการฟ้องขอให้บังคับจำเลยปฏิบัติตามคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานซึ่งไม่อยู่ในกำหนดเวลาที่จะต้องฟ้องภายใน ๓๐ วัน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๓๗๔/๒๕๕๔

พ.ร.บ. คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๒๕ วรรคหนึ่ง กำหนดให้นายจ้างที่ไม่พอใจคำสั่งพนักงาน ตรวจแรงงานสามารถนำคดีไปสู่ศาลได้ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันทราบคำสั่ง โดยมาตรา ๑๒๕ วรรคสาม กำหนดให้นายจ้างที่นำคดีไปสู่ศาลต้องวางเงินต่อศาลตามจำนวนที่ถึงกำหนดจ่ายตามคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานจึงจะฟ้องคดีได้ เมื่อโจทก์ซึ่งเป็นนายจ้างไม่พอใจคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานที่สั่งตามมาตรา ๑๒๔ แล้วโจทก์เป็นฝ่ายนำคดีมาฟ้อง ขอให้ศาลแรงงานเพิกถอนคำสั่งดังกล่าว โจทก์ก็ต้องนำเงินที่ถึงกำหนดจ่ายตามคำสั่งของพนักงานตรวจแรงงานมาวางศาล เมื่อโจทก์ไม่นำเงินดังกล่าวมาวางต่อศาลแรงงานภายในเวลาที่ศาลแรงงานกำหนด โจทก์ทั้งสองจึงไม่มีอำนาจฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๒๕๖/๒๕๕๓

ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงานข้อ ๗๗ มีความว่า เมื่อปรากฏว่านายจ้างได้กระทำการฝ่าฝืนประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ไม่ว่าจะกรณี

ใด ๆ ก็ตาม พนักงานตรวจแรงงานมีอำนาจที่จะใช้ดุลพินิจออกคำเตือนให้นายจ้างที่กระทำการฝ่าฝืนนั้นปฏิบัติตามให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนดก็ได้

การที่จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ในฐานะพนักงานตรวจแรงงานออกคำเตือนให้โจทก์ซึ่งเป็นนายจ้างนำเงินค่าจ้างที่ค้างจ่ายไปจ่ายให้แก่จำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นลูกจ้าง ณ สถานที่กำหนดภายใน ๗ วัน เป็นการให้โจทก์ปฏิบัติตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน เป็นเพียงการชี้แนะเพื่อจะระงับข้อพิพาทระหว่างโจทก์และจำเลยที่ ๑ ที่เป็นนายจ้างและลูกจ้างเท่านั้น มิใช่เป็นคำสั่งหรือคำวินิจฉัยชี้ขาดที่กฎหมายบัญญัติให้โจทก์ต้องปฏิบัติตาม ถ้าโจทก์เห็นว่าคำเตือนนั้นไม่ถูกต้องจะไม่ปฏิบัติตามก็ได้ และการไม่ปฏิบัติตามคำเตือนในกรณีนี้ไม่มีกฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิดทางอาญา คำเตือนดังกล่าวจึงไม่เป็นการกระทบกระเทือนต่อสิทธิและหน้าที่ของโจทก์ การที่จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ออกคำเตือนแก่โจทก์จึงไม่เป็นการโต้แย้งเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ของโจทก์ตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๕๕ ประกอบด้วย พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓๑ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องขอให้เพิกถอนคำเตือนดังกล่าว

คำพิพากษากฎีกาที่ ๑๑/๒๕๔๓

พนักงานตรวจแรงงานเชิญกรรมการผู้จัดการของจำเลยไปพบเนื่องจากโจทก์ร้องต่อพนักงานตรวจแรงงานว่าถูกจำเลยเลิกจ้างโดยไม่จ่ายค่าชดเชย ถึงวันนัดจึงได้ทำบันทึกข้อความขึ้น เห็นได้ว่าเป็นที่ข้อความดังกล่าวทำขึ้น สืบเนื่องมาจากโจทก์ยื่นคำร้องต่อพนักงานตรวจแรงงานตาม พ.ร.บ. คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๒๓ วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติให้โจทก์มีสิทธิยื่นคำร้องได้ในกรณีจำเลยผู้เป็นนายจ้างฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเกี่ยวกับสิทธิได้รับเงินของโจทก์ผู้เป็นลูกจ้างตาม พ.ร.บ. นี้ เงินที่โจทก์รับจากจำเลยตามที่ปรากฏในบันทึกข้อความคือเงินตามที่บัญญัติไว้ใน พ.ร.บ. คุ้มครองแรงงานดังกล่าวอันเป็นเงินที่อยู่ในรอบสิทธิที่โจทก์ยื่นคำร้องต่อพนักงานตรวจแรงงานได้ตาม มาตรา ๑๒๓ วรรคหนึ่ง และพนักงานตรวจแรงงานมีอำนาจดำเนินการได้ตามมาตรา ๑๒๔ ไม่มีข้อความในบันทึก ข้อความว่าโจทก์ไม่ประสงค์เรียกร้องจากจำเลยตามกฎหมายอื่นอีก เมื่อโจทก์ฟ้องโดยอ้างว่าจำเลยเลิกจ้างโจทก์โดย ไม่เป็นธรรมเป็นการฟ้องตาม พ.ร.บ. จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๙ ซึ่งโจทก์ยื่นคำร้องต่อพนักงานตรวจแรงงานไม่ได้ และไม่อยู่ในอำนาจดำเนินการของพนักงานตรวจแรงงาน จึงถือไม่ได้ว่าเป็นที่ข้อความดังกล่าวเป็นการประนีประนอมยอมความรวมไปถึงให้ระงับข้อพิพาทเรื่องค่าเสียหายและค่าเสียโอกาส ดังกล่าวด้วย

คำพิพากษากฎีกาที่ ๖๕๕๒/๒๕๔๒

โจทก์ซึ่งเป็นลูกจ้างได้ยื่นคำร้องต่อพนักงานตรวจแรงงานตามพ.ร.บ. คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๒๓ และพนักงานตรวจแรงงานมีคำสั่งให้จำเลยผู้เป็นนายจ้างจ่าย

ค่าชดเชยแก่โจทก์ตามมาตรา ๑๒๔ ซึ่งเมื่อพนักงานตรวจแรงงานได้มีคำสั่งตามมาตรา ๑๒๔ แล้วถ้านายจ้างไม่พอใจคำสั่งนั้น ให้นำคดีไปสู่ศาลได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่ง ในกรณีที่นายจ้างไม่นำคดีไปสู่ศาลภายในกำหนด ให้คำสั่งนั้นเป็นที่สุดตามมาตรา ๑๒๕ ดังนี้ เมื่อจำเลยผู้เป็นนายจ้างไม่นำคดีมาสู่ศาลภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันทราบคำสั่งซึ่งวินิจฉัยว่าจำเลยเลิกจ้างและสั่งให้จำเลยจ่ายค่าชดเชยให้แก่โจทก์ คำสั่งดังกล่าวจึงถึงที่สุดตามจำเลยจะดำเนินการในศาลแรงงานในปัญหาดังกล่าวซึ่งรวมตลอดถึงการให้การต่อสู้คดีไม่ได้ ต้องห้ามตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๘ วรรคท้าย เมื่อโจทก์นำคดีมาฟ้องเพื่อขอให้จำเลยปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานตรวจแรงงาน จำเลยจึงไม่มีสิทธิที่จะต่อสู้คดีว่าคำสั่งของพนักงานตรวจแรงงานดังกล่าวอันเป็นการโต้แย้งคำสั่งอันถึงที่สุดแล้วได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๘๑๐/๒๕๔๒

พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๒๕ วรรคหนึ่งกำหนดให้นายจ้างที่ไม่พอใจคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานนำคดีไปสู่ศาลได้ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันทราบคำสั่ง โดยมาตรา ๑๒๕ วรรคสาม กำหนดให้นายจ้างที่นำคดีไปสู่ศาลต้องวางเงินต่อศาลตามจำนวนที่ถึงกำหนดจ่ายตามคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานจึงจะฟ้องคดีได้ ส่วนการวางเงินตามคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานจะต้องให้สอดคล้องกับความไม่พอใจคำสั่งดังกล่าวด้วย โดยนายจ้างไม่พอใจหรือโต้แย้งคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานเท่าใดก็วางเงินเท่าที่ตนโต้แย้ง ไม่จำเป็นต้องวางเต็มจำนวนตามคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานเสมอไป เมื่อโจทก์ซึ่งเป็นนายจ้างไม่พอใจหรือโต้แย้งคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานจำเลยแต่เพียงว่าโจทก์ไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยและสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าเป็นเงินจำนวน ๑๒๐,๐๐๐ บาท โจทก์จึงวางเงินเฉพาะจำนวนดังกล่าวได้ และศาลแรงงานจะต้องพิจารณาสั่งค่าฟ้องโจทก์ตามรูปคดี